

CARMEN PRINS

Stille nacht

SPANNENDE
ROMAN

Na een aanrijding
wordt Carmens leven op
Terschelling bedreigd.

DE CRIME COMPAGNIE

1

Iedereen heeft weleens een stemmetje in zijn hoofd. Zo'n stemmetje dat je iets wijs wil maken, zoals: je hebt recht op die dure schoenen, je hebt er hard voor gewerkt, koop ze gewoon. En een enkele keer probeert het je te behoeden voor iets. Zoals op die avond, ongeveer een maand voor kerst.

Ik was uitgenodigd voor een exclusief foodevent in Amsterdam. Een caterende foodvlogger, of eigenlijk ex-foodvlogger zoals ik, laat zo'n kans niet schieten, zelfs niet als je helemaal op Terschelling woont en geen eigen auto hebt.

Henri, van Henri's Place in Oosterend, die mij in de zomer inschakelt voor de catering van wadloopgroepen en die ik sinds een tijdje ook zo nu en dan mijn lief noem, schoof zonder naar details te vragen de sleutels van zijn fonkelnieuwe Landrover naar me toe. Terwijl hij vanuit zijn ooghoeken de timmerman in de gaten hield die bezig was een nieuwe keuken te installeren in het restaurant, liep hij met me mee naar de deur. De Landrover was donkerblauw, met twee dragers op het dak voor een surfboard, een grille aan de voorkant en een hoge instap. Onpraktisch hoog voor iemand met een korte rok en hoge hakken. Onwennig klom ik in de stoere terreinwagen, die nog rook naar cockpitspray en nieuwe bekleding en nog helemaal niet naar Henri.

'Weet je het zeker?' vroeg ik nog. Henri had de auto nog niet zo lang en hij had er door alle coronalockdowns ook nog eens erg lang op moeten wachten. Henri glimlachte breeduit.

'Voor jou altijd. Geen probleem.'

Dat laatste bleek achteraf niet helemaal waar. Of eigenlijk: helemaal niet.

De auto van Henri stak zeker niet af tegen de auto's van de andere gasten, hoewel ik in het designfietsenrek ook opvallend veel trendy elektrische VanMoof-fietsen zag. Onder de foodvloggers en cateraars gold net zo goed *fake it till you make it*. Aan de buitenkant viel tenslotte niet te zien of je dure auto was geleend of voor een dagje voor veel geld gehuurd.

Het gastje dat mij aanwees waar ik moest parkeren leek nauwelijks ouder dan mijn tweeling Mick en Luuk van bijna dertien.

‘Als u wilt dat ik hem er even tussen schuif?’ bood hij aan met een charmante glimlach. Het klonk een beetje dubbelzinnig. Met een naar ik hoopte even charmante glimlach sloeg ik zijn aanbod af, parkeerde de auto voorzichtig tussen twee andere dure exemplaren en liep op mijn veel te hoge hakken in de richting van de ingang. Liep ik daar vroeger ook zo ongemakkelijk op? Bij de garderobe gaf ik mijn praktische parka af en checkte mijn gezicht in de spiegel. Gelukkig had ik net op tijd mijn donkere uitgroei weer naar jeugdige blond laten kleuren en mijn *little black dress*, die ik al jaren had, paste nog steeds, wat ik best een prestatie vond voor iemand die in de foodbranche zit. Ik haalde diep adem en stortte me in de mensenmassa, die rook naar een mengeling van parfum, aftershave en de paling die ter plekke gerookt bleek te worden naast het buffet.

Het eerste waarvoor het stemmetje me waarschuwde, was om slechts één keer een glas van het blad te nemen en daar de rest van de middag mee te doen. Dat was een van de afspraken die ik op Terschelling al met mezelf had gemaakt. Tenslotte moest ik nog rijden. Maar dat eerste glas, dat ik herkende als een Piper-Heidsieck Rosé Sauvage, een feestelijke champagne als je van rosé houdt, en van champagne brut het zuur krijgt, klokte lekker weg. En ik vergat te eten. Of eigenlijk: elke keer als er iets eetbaars voorbij-

kwam, stond er net iemand in de weg, waren het hapjes die te groot waren om in één keer in je mond te stoppen of was er alleen iets met vlees. Vlees heb ik, tot verdriet van mijn kinderen, al een tijdje geleden grotendeels in de ban gedaan. Ook vond ik de manier van aanbieden eerlijk gezegd nogal gênant, die dames met stukjes vis en vlees, die aan haakjes op hun schorten waren bevestigd en die je er dan zelf vanaf moest trekken. Uitnodigend en met de borsten vooruit liepen ze van groepje naar groepje, maar toen ik probeerde iets van een haakje te wippen, alsof ik de vis net zelf had gevangen, glipte het tussen mijn vingers door en viel het op de grond. De vrouw glimlachte toegeeflijk. Ze deed me trouwens vaag aan iemand denken, maar voordat ik haar kon thuisbrengen, was ze al doorgelopen en schoof ik met mijn voet het reepje gerookte zalm onder de statafel.

Door nauwelijks te eten, verbrak ik de tweede belofte aan mezelf: altijd een bodempje leggen voor de alcohol. Achteraf denk ik dat de glazen Piper me moed moesten geven om op de organisator af te stappen, die ik alleen van gezicht kende, maar ik was daar nu eenmaal om te netwerken. Ik ben er slecht in. Sommige mensen noemen dat ‘bescheiden’, eerlijker is om te bekennen dat ik daar gewoon ronduit te schijterig voor ben. Maar deze man was aardig en introduceerde me spontaan bij een duo dat iets met foodtrucks deed. Zij bleken net een uitnodiging voor de Rollende Keukens in Amsterdam te hebben binnengesleept.

‘Meet Carmen Prins,’ zei de organisator. ‘Vegan is her thing. She lives on a lovely island. Was it Texel?’

Hij herkende mij? Jemig. ‘Terschelling. Ik cater momenteel veel voor toeristen op het eiland en... Maar ik ben van plan mijn vlog ook weer nieuw leven in te blazen,’ schreeuwde ik in een poging boven het stijgende stemmenniveau uit te komen. Dat was een leugen. Ik had jaren als foodvlogger gewerkt en ook best succesvol, maar de laatste tijd was het me steeds meer gaan tegenstaan. Je moet een dikke huid hebben voor de haatmail die regelmatig

jouw kant op gespuugd wordt, om nog maar te zwijgen van de gestolen recepten waar alleen voor de vorm een kleinigheidje aan werd veranderd. ‘En ik heb twee boeken geschreven!’ riep ik er nog achteraan ‘*Carmens kookpunt* en *Deadline*.’

‘Natuurlijk. Heel goed. Ach ja, die deadlines, die zijn altijd een pain in the ass, nietwaar? Maar, misschien kunnen jullie samen iets doen op de Parade? Of tijdens Oerol? Vegan saté of poké-bowl?’ Hij duwde me dichter naar het duo waardoor we bijna neus aan neus kwamen te staan.

Ik was te verbluft om antwoord te geven en stond alleen maar overdreven enthousiast te knikken, net als het foodtruckersduo dat volgens mij totaal niet snapte waar het over ging. Ik deed als eerste een stapje achteruit.

‘Wat vind je van het thema van vandaag? Herken je het?’ vroeg de organisator die zelf vergenoegd stond rond te kijken.

‘Bedoel je de vlees- en visovergooiers van de bediening?’ vroeg ik.

‘Ik kwam op het idee omdat ik via via Lies ken. Je weet wel. Van de film *Soof*?’

‘Tuurlijk.’

‘Lies is de eregast van vandaag. Hij keek speurend langs me heen. Ze moet hier ergens... Ik zag haar net nog. Daar is ze... Lies... Liesje...’

Ik geloof niet dat ze hem hoorde. Lies liep juist met een verse, volgehangen overgooier rond en er werd zo ongeveer jacht op haar gemaakt. ‘Sorry, ik moet gaan,’ zei ik. Het liep inmiddels al tegen halfzes en als ik de boot naar Terschelling nog wilde halen, dan moest ik zo langzamerhand echt wel vertrekken.

‘Nu al? Het is nog lang niet afgelopen. Er komt een liveband. En...’

‘Een volgende keer. Je begrijpt... een eiland, de boot wacht niet.’

Hij mikte zijn afscheidskus een beetje slordig op mijn gezicht

waardoor die net naast mijn mondhoek terecht kwam. Met een verontschuldigend gebaar zette ik mijn glas weg en veegde het vochtige zoenspoor met een snelle beweging weg.

‘Wacht, ik wil je nummer nog even hebben,’ zei hij terwijl hij zijn arm om me heen sloeg en een stukje met me meeliiep. ‘Misschien heb ik iets voor je. Heb je binnenkort tijd?’

Ik schreeuwde boven de muziek en het geroezemoes uit mijn nulzes waarop hij me nariiep dat hij me ging bellen. Eerst zien, dan geloven. Bij dit soort bijeenkomsten riepen mensen zoveel. Maar het was aardig bedoeld en ik nam aan dat die kus per ongeluk was verdwaald. Ik maakte een mentale notitie dat je bij dit soort bijeenkomsten echt niet moest vergeten een visitekaartje mee te nemen.

Bij het ophalen van mijn jas werd me nog een goodiebag aange-reikt met daarin een kookboek, een quasigrappig koksmutsje en een klein flesje met water uit IJsland (alsof we in Nederland geen prima bronwater hadden), maar helaas niets eetbaars.

Tegen beter weten in stapte ik in Henri’s auto. Hoeveel had ik nou helemaal gedronken? Het kon nooit heel veel zijn geweest, want ik dronk glazen zelden leeg. Ik nam hooguit een of twee slokken van elk glas. En hoeveel glazen waren er precies voorbijgekomen? Ik was de tel kwijtgeraakt. Ik wist het niet meer. Maar ik moest de boot halen.

‘Dit was niet de afspraak, hè,’ zeurde het stemmetje. En het had gelijk. Maar er was geen plan B. Zou Henri misschien een nood-rantsoen in de auto hebben? Helaas, in het handschoenenkastje vond ik niets eetbaars. Dan maar een frietje op de boot.

Voorzichtig manoeuvreerde ik Henri’s grote auto door de avondspits van Amsterdam. De stad voelde vertrouwd. Eind november was het aan het eind van de middag al donker. De straten glommen van de regen. Hoewel het nog Sinterklaas moest worden, hing de stad al vol kerstverlichting. In een impuls stuurde ik

de auto naar de straat waar mijn oude huis stond. Heel eventjes kijken, heel even maar.

Ik stopte langs de stoep en keek naar de hoge ramen. De nieuwe bewoners waren kennelijk niet thuis, er brandde geen licht, wel stond er een container voor de deur. Zag ik daar een afzuigkap boven uitsteken? In mijn hart voelde ik een steek. Ze waren toch niet bezig mijn mooie keuken te slopen? Ik liet het raampje zakken en snoof de geur van de stad op. Regen vermengd met rottende bladeren, een overvolle afvalbak, de zware knoflookgeur van het Italiaanse restaurant op de hoek.

Ineens overviel me een gevoel van heimwee, naar Amsterdam, naar deze straat, naar dit oude huis in Zuid waar de tweeling was geboren, waar mijn succes als foodie was begonnen en waar mijn ex Menno en ik zulke gelukkige jaren hadden gekend. Menno en ik waren godzijdank wel als vrienden uit elkaar gegaan. Hoewel hij een paar jaar geleden met een nieuwe vriendin naar Amerika was verhuisd, zagen en belden we elkaar vanwege de jongens nog vaak. En ik zou mijn leven op Terschelling ook niet willen missen, maar toch. Stop, niet sentimenteel gaan doen, Carmen, vooruit, naar huis. De jongens zitten op je te wachten.

Navigatie aanzetten, gebood het stemmetje. Maar ik kende Amsterdam zo goed, ik wist heus wel hoe ik van hier op de Ringweg moest komen. Ja, juist daarom had ik ook moeten weten dat in Amsterdam altijd wel ergens de straat open ligt. Ik werd door een geel bord met een letter erop omgeleid, ik reed door de stromende regen in die vreemde auto en ik belandde op een gigantisch bedrijventerrein in tja, waar was ik? Duivendrecht? Diemen? Loodsen, bedrijven, garages, selfstorage, allemaal gesloten natuurlijk. Dit was niet de bedoeling. Tevergeefs reed ik nog een rondje op zoek naar een uitweg. Ik zei nog zo... zeurde het stemmetje. Ja, maar je wordt toch verondersteld gewoon dat bord met die letter te volgen en dan weer op de oorspronkelijke route teruggebracht te worden, probeerde mijn gezonde verstand

nog sputterend zijn gelijk te halen. Waarom staat het er anders? Ik keek op de dashboardklok.

Het duurde even voordat ik de navigatie had ingesteld op Harlingen. Henri had het niet uitgelegd en ik had er niet naar gevraagd. Ik zag dat ik nog vijfhonderd meter dezelfde weg moest volgen en dan afslaan. De weg werd al breder, ik keek weer op de klok, gaf wat meer gas.

Plotseling zag ik achter mij een andere auto als uit het niets opduiken. Groot en donker, maar vooral veel te dicht op de mijne. Binnen een paar seconden vulde het beeld mijn hele achteruitkijkspiegel. Het was een grote auto en de dubbele koplampen waren oogverblindend.

Ook al neem je je voor het hoofd koel te houden, toch laat je je door zo'n auto dicht achter je opjagen. Je gaat ongemerkt harder rijden dan je zou moeten. Ik gaf nog wat gas.

Wat er toen gebeurde, is de film die zich nog maandenlang in mijn hoofd zou blijven afspelen. Ik keek een fractie te lang in de achteruitkijkspiegel naar de bumperklever achter me, niet goed naar wat er voor mij op de weg gebeurde. Opeens, in een flits meende ik voor me iets of iemand te zien oversteken. Een fietser? Een hond? Een vos die zich in de stad had gewaagd? Ik weet niet waar ik meer van schrok: van het gevaar voor mij of de oorverdovende claxon achter mij. Ik zette me schrap en trapte uit alle macht op de rem. Er klonk een snerpende metalige klap en mijn auto werd naar voren gelanceerd. De veiligheidsriem sneed in mijn hals, mijn hoofd schoot naar voren en toen keihard weer naar achteren tegen de hoofdsteun, die afgesteld was op de lengte van Henri. Ik hoorde een akelige knak in mijn nek. Hetzelfde geluid als toen mijn jongens het nog een leuk spelletje vonden om hun vingerkootjes te laten knakken, maar dan harder. Ik voelde meteen dat er iets mis was. Een vlammeende pijn die me even naar adem deed snakken. In mijn mond proefde ik bloed. Kennelijk had ik ook nog op mijn tong gebeten.

Doodstil bleef ik achter het stuur zitten en keek naar de auto die van achteren op mij in was gereden. De bestuurder bewoog niet, zou hij of zij gewond zijn? Ik kon niet zien wie het was, man, vrouw, jong of oud. Hoelang die patstelling duurde weet ik niet meer. Een minuut? Tien seconden? Moeizaam klikte ik de veiligheidsriem los, maar op het moment dat ik het portier opende, reed mijn achtervolger met gierende banden achteruit, gooidde het stuur om, schampte mijn halfgeopende portier en schoot mij slippend voorbij. De enorme rode achterlichten verdwenen in de verte.

Als ik twee seconden eerder het portier had geopend was hij er waarschijnlijk finaal af gereden. Vloekend en met trillende knieën stapte ik uit. Klootzak, achterlijke wegpiraat, ongelofelijke lul de behanger!

Voor de wielen van de auto lag het slachtoffer dat ik had aangereden: een groot stuk bouwplastic. Ik trok het voor de auto weg, zakte met mijn hakken weg in de modder van de berm.

Aan de achterkant van de Landrover zat over de hele breedte een flinke deuk, aan de zijkant een diepe kras daar nog bij, maar dat was in het donker niet goed te zien. De regen droop uit mijn kletsnatte haar en liep met een straaltje mijn kraag in. De kou ontnuchterde me in een klap. In het voorbijrijden had ik de bestuurder nog steeds niet kunnen zien, alleen een vrouw die op de achterbank zat. Ze had een hoedje op.

Ik ging weer achter het stuur zitten en dronk een paar slokken IJslands water. Mijn nek deed pijn als ik probeerde mijn hoofd te draaien. Mijn hoofd bonsde van de klap en van de schrik. Ik liet mijn tranen de vrije loop, snoot toen mijn neus en probeerde te bedenken hoe ik dit thuis ging uitleggen. Eerst verdwalen op een bedrijventerrein, dan een noodstop maken voor een stuk plastic met een achterop knallende auto die doorrijdt. Geen idee van het merk auto die achter me had gereden, noch van de kleur, laat staan het kenteken, bovendien dacht ik daar allemaal veel te laat

aan. Maar het belangrijkste was dat ik het nog aan mezelf te weten had ook. Ik was de tel kwijtgeraakt van de slokjes die ik had genomen. Ik had niets gegeten. Ik dacht dat ik de weg wel wist en was hopeloos verdwaald. Allemaal mijn eigen schuld. En als straf: een afschuwelijke pijn in mijn nek en forse schade aan de gloednieuwe auto van de man met wie ik inmiddels toch een soort relatie had, ook al speelde die zich vooral af in bed.

Niemand, Henri, Menno, de tweeling, niemand mocht dit te weten komen. Ik was tegen een paaltje gereden, besloot ik. Op de parkeerplaats. Dat overkwam in Amsterdam iedereen wel een keer. Gewoon een stom paaltje. Ik nam nog een slok water en reed met behulp van de navigatie Amsterdam uit in de richting van de Afsluitdijk. Later zou ik altijd blijven denken: daar begon het, de ellende, met dat leugentje. Dat volstrekt onnodige leugentje.